

מסורת הש"ס

המוציא יין פרק שמיני שבת

פ.ב.

עין משפט
נר מצוה

- (א) גני הערוך לטמא פי לא יעסי עמנו מאד ללמס, (ב) גלעיל בנ: ויטין, (ג) חולין נו: (ד) גבר אלסם חילס הגדן להפנות וכלי כד הקול ורימל ובי' ע"ש, (ה) גלעיל מה: ע"ש, (ו) גרסת בג: (ז) ב"ה כ"ה ג"ה ל"ה, (ח) גרסתו חרס בן הגשרים, (ט) גלעיל כ"ה ג"ה ל"ה, (י) רש"ל מ"ז, (יא) ג"ל חולין ע"י משבי שש מנון, (יב) ע"ז מ"ה, (יג) ע"י רש"ל, (יד) ויטע תוספת ע"ז יב. ד"ה גלעיל מנסה.

הגהות הב"ח

- (א) במשנה חרס כדו ויטע ולא שני מנסה הוא סוף המשנה וא"כ ממילא מלמא מוסברא שיעורא דרי' יוסף נפש: (ב) רש"ל ד"ה ואי מקנה ובי' ויטע ועוד ויטע וישיעו וישיעו כ"ה ג"ה ל"ה מנסה גרס ללא רש ויטע משמרת הפיקעין והשחורין: (ג) ד"ח מוסברא שיעורא דרי' יוסף: (ד) ב"ב מי' שהיה כותלה סמוך לאשרה:

רבינו הגנאל

לענין חרס, מיסברא שיעורא דרי' יהודה הוא סוף דר'מא נפש מינה, ודרי' יוסי נפש מינה. אבל מן קריא שיעורא דרי'מא נפש דרי' מינה שיעורא דרי' נפש מינה, הנראה כדו לקבל רביעית ליטת להו חתולה שלא ימצא דבר קטן שהוא כדי לחתות אש מיקוד, והדרי' ליטת שלא ימצא דבר גדול כדי לקבל רביעית. ומקשינן היכי אמת בעל מקום דשיעורא דרי'מא נפש מר' יוסף, והלא דבר ידוע שכל החתות אש אצלן בחרס קטנה אש ויטע בה כדי לקבל רביעית. ופרקיה אביי להאי קושיא לא תימא לחתות אש כדי להדליק ממנה במקום אחר אלא לחתות אש מיקודה גדולה כדי להתחמם כנגדה ומקשינן אי מחשב קא חשבט מיקרא ושיעורא נ'א: דשיעורא דרי' מאיר נפש, שפיר קאמר ליה ר' יוסי משם רביה דאחא חושב חרס לחשוף מים, ומפרקינן דרי'מא דאמר לחשוף מים לאו חשיבתא היא, ולא חושב אלא לחתות אש, ולא מיבעיא קאמר, דלא מיבעיא מידי דחושב דלא שבקנא אלא מאי דלא חושב נמי לא שבקנא, ולעולם שיעור הוצאה מאי דחושב הוא. סליק פרק המוציא יין פרק השני

אמר ר' עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא כנה שנאמר תורם כמו דוד. אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

דלא מקנהו חספא. שאוכל לעשות לכס כספים: ולא קטיל לנו כינא אמייכו. ואין אתם הורגין כינא צנגדיס: ולא אכיל לנו ירקא מישיא דחרס גינאה. אין אתם מוציאין שום וכרישא וצלל מאגודה שאוגדין הגננים ואוכלים אלא אתם ממירין האגודה מחילה.

ש"מ כל הני קשה להכסיס: מוסיזי לו במיילי דעלמא. מוסיבינא לפינו צדברי חנם שאינו תורה: לא ליטעו צדדיא. במהרה ובחזק לפי שנפתח הקבץ בחוקה וניתקן שני הכרששא ויואלת: ולא יטעה עפי. ספיימכר"ל בלע"ו: מקנה צלרו. בשבת אע"פ בלאו צר טלטול הוא בעלמא: ואינו מקנה בהרס. משום סנה: מקנה בהרס. שיש תורת כלי עליה: באוגני כליס. שהם חלקים ואין מקריעין את הצער: ואינו מקנה צעשיס. שהעשיס לחיס וחומקין את הצער. ורצוננו מפרשים משום תלישה ואינו יודע מהו דאי צעשיס מחוצרין מי אכיא מאן דשרי וכמדומה אני דמקמי לאו צמחוצרין ומקנה צן בתיבוכין: ואינו מקנה צלרו. ללאו צר טלטול הוא הלכך מקנה צעשיס כשהן צמחוצר ולא יזוס. ומשום שימוש צמחוצר לא מיתסר כדלמר' צניוכין צפרק ג' (דף לז'): דלא אסרו אלא צאלין וצקניס (ט) עורדין לפי שהן קשיין: שינו נושרוס. שני הפה מוכרשא: לתין. אין אור שלט צו: רוח רעס. ריח הפה שהוצל מרקצ צמעיס ויאל ריח דרך פיו: רוח וזמא. כל גופו מסריח צויעה מסרחת שהריח צלע צצצרו וצצצרו ורסה צו לזיעה צמוחתה: ואינו יכול לפנות. שאין הקצב נפתח: איתקן ללדין. כצצק עצמו צוית וז יסתלק לזית אחרת וצדוק: טיעעא. שיטעאל: הגננס לפעודס קצע. וגנאל הוא לו אס יטכך לעמוד מן הסעודה ולפנות: פנעמיס. ימתין צין פעס לפעס וצדוק עצמו: ואמרי לה ד' פעמיס של י'. דהכי עדיף טפי שהיטקן מרוב מוריד הצל לנקצין: מתני' צין פ'יס לחצרו. כשנסדרין פליטני' ועמודיס וקורות ועושין סולר של קורות על הארץ יש חלל צין זה לזה סומכן מתחמין שלא יתעקס: זכר לדבר. דחרס חשיב צמחיית אור: לחשוף לללות. וחצרו חשפי סובל (ושעיה מו) חשפי מיש שעל הנתיבה שתאצרכי לעצור הגשמים ושריעת נרות (מ): מנאל. גומא שמיס נקבלין צוהכה:

גב' (א) מסכתא שיעורא דרי' יוסי נפש: (ב) רש"ל ד"ה ואי מקנה ובי' ויטע ועוד ויטע וישיעו כ"ה ג"ה ל"ה מנסה גרס ללא רש ויטע משמרת הפיקעין והשחורין: (ג) ד"ח מוסברא שיעורא דרי' יוסף: (ד) ב"ב מי' שהיה כותלה סמוך לאשרה:

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא אבך דתנא אסמכתא ס' קריא בסוף המוציא יין, לענין שיעור חרס, אדבר נמי הני אסמכתא. ראשונה אליבא דרי' עקיבא ושאר כולהו לדברי הכל.